

„Soča“ izlaja vsak petek in velja po pošti prejemanja ali v Gorici na dom pošiljana:

Vae leto f. 4.40
Pol leta „ 2.20
Četrt leta „ 1.10

Pri oznanilih in tako tudi pri „poslanicah“ se plačuje za navadno tristopno vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krat
7 „ „ „ 2 „
6 „ „ „ 3 „

Za večje črke po prostoru.

SOČA

Posamezne številke se dobivajo po 8 kr. v tobakarnicah v gosposki ulici blizu „treh krogov“, na starem trgu in v nanski ulici ter v Trstu, via Caserma, 3.

Dopisi in naročnina naj se pošlje opravištvu „Soča“ Via Scauuario št. 10

Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno frankujejo. — Delalcem in drugim nepremožnim se naročnina zniža, ako se oglase pri opravištvu.

Vladike Josipa Jurija Strossmayerja petdesetletnica v Gorici.

Dne 19. t. m., v praznik sv. Jožefa, patrona katoliške cerkve in rednika Jezusovega, vršila se je v malem mestu Dijakovu v Slavoniji, svečanost, katere se je deležil ves omikani svet, na čelu mu vidni glavar katoliške cerkve in namestnik Kristov na zemlji sv. Očjo papež Lev XIII., kateri je vladiki Strossmayerju čestital k petdesetletnici njegovega mašništva ter izrekel mu najtoplejšo željo, naj bi ga milostljivi Bog še mnoga leta ohranil čiloga in vedrega cerkvi in narodu, kateri mu je iz srca udan a najiskrenejšo ljubeznijo, kateri časti v njem svojega najzvestejšega sina in največjega dobrotnika. Vidnemu načelniku katoliške cerkve pridružili so se francoski škofi, ki poznajo v J. J. Strossmayerju duhovnika po volji božji, ki z besedo in dejanjem deluje za razvitanje katoliške cerkve in za širjenje Kristovega nauka med odcepljenimi svojimi rodnimi brati, ter so mu poslali dragocene letence ali kljode, ki bodo krasili prvostolno cerkev dijakovsko, sezidano po prizadevanji neumrlega vladike v vzhodnem, bizantinskem slogu. Narod hrvaški in slavonski poklonil je svojemu očetu krasno adresno, ki nosi nad 8000 podpisov; razna društva in posamezniki poslali so vrlomu možu pisma, voščila, brzogave in razne pojave brez konca in kraja. Le bližnji baratom Magyar ni se gaul, ker se je bal osepnice, katere je spričal po višjem povelji oni, komur je bila dana naloga. Kljub osepniciam, podobnim „velegrajski kugi“, vršila se je slavnost slovesno in dostojno, kakor poročimo prihodnič.

A redka slovesnost poveljevala se je tudi po drugih krajih žirne zemlje, kjer so se čestitice sivolaškega cerkvenega dostojanstvenika zbirali in spominjali se njegovih izrednih zaslug za cerkev, prestol in slovanski narod. Ni nam namen danes opisovati, kaj se je po svetu godilo v hvalo zaslužnemu slavljencu, temveč le v kratkem hočemo označiti slavnost, katero je priredila goriška čitalnica dne 19. t. m. svojemu častnemu članu v znak spoštovanja in ljubezni. Če je kdo mislil, da slovenska narodna čitalnica v Gorici hira in umira, inel je priliko omenjenega dne prepričati se, da se je jako motil. Društvo, katero je prvo združilo v Gorici živeče zavedne Slovence in je dalo življenje vsem naslednjim narodnim društvom, ne more biti tako šibko, da bi njegova luč koj ugasnila, ako se ne plha in neti brez prenehanja. Tako društvo živi mirno življenje in pušča, da se mladiki, ki so iz njega pognale, razvijajo in krepijo vsaka po svoji naravi; ali vsaj v kratkih potezah moramo zabeležiti svečanost, katero je v veliko čast slavljencu in ob enem v zasluženo čast slaviteljem, goriškim Slovencem. Ko se je po „Soči“ raznesla vest, da goriška čitalnica namerava slaviti petdesetletnico uzornega duhovnika in rodoljuba, čegar zasluge in prizadetja pozna in priznava sama rimska stolica, na kateri sedi naslednik sv. Petra, nezmotljivi oznanovalec Kristove vere, razveselila so se srca goriških Slovencev, ki stavijo svoje upanje na moč katoliške cerkve, katero družijo v sebi vse narode sveta, če tudi so raznih jezikov in šeg. Nemirni pričakovali so dneva, ko jim bo dana prilika pričujočim biti slovesni besedi, s katero so hoteli izraziti svoje visoko spoštovanje in najiskrenejšo ljubezen rodoljubnemu duhovniku. Ob 8. uri zvečer videl si v čitalnični dvorani v prijaznem zboru narod iz mesta in z dežele, ki je došel slaviti moža, čegar ime sega čez meje slovanskega sveta.

Redko katera čitalnična beseda bila je tako obilno in iz tako različnih krogov obiskana ko ta. Zraven meščana videl si trgovca in obrtnika, zraven uradnika učitelja in duhovnika, zraven poslanca župana in posestnika. Od blizu in z daleka privrelo je narodno moštvo in ženstvo, da spriča svojo zavednost in narodno zvestobo, da izrazi svojo hvaležnost in spoštovanje narodnemu delu po zapovedih božjih.

Kmalu po 8. uri začne željno pričakovana slavnost; zaster se vzdigne in čitalnični pevci, katere je vodil g. Mercina, zapojejo v občo zadovoljnost Foersterjevo skladbo „Mi pjevamo“. Posem tokla je tako gladko in prijetno, da je občinstvo z burnim ploskanjem izražalo svojo zadovoljnost, da se bodo vršile tudi druge točke prav povoljno, ker je prva vsem ustregla. Na to stopi na oder g. Klavžar, ki je menda sodeloval skoro pri vseh besedah, katere je čitalnica priredila v zadnjih 20 letih, a nikoli ga nismo slišali govoriti tako slovesno in iz globočine duše, kakor ta večer, ko je imel slavnostni govor o vzvišenem gosp. slavljenci. „Naša današnja svečanost“, pravi govornik, „ni demonstracija v onem zmislu, v kakoršnem jo razglašajo in popisujejo nam neprijazni časniki, a demonstracija je vendarle in sicer demonstracija velicega spoštovanja, najtopleje hvaležnosti, najiskreneje ljubezni do moža velikana, kojega celo življenje je bilo, je in bo posvečeno Bogu, sveti cerkvi in svojemu milemu, proziranemu narodu. V tem vzvišenem zmislu demonstrujemo navdušeno in složno s svojimi brati Hrvati, z vsemi drugimi Jugoslavo in z vsemi zavednimi, za sveto stvar vnetimi Slovani. Kajti mi vidimo v vladiki Strossmayerju pravega moža po božji volji, svitlo luč katoliške cerkve in mogočen steber slovanstvu“. Omenil je, da goriška čitalnica je užo pred 25. leti (18. nov. 1862) imenovala vladiko Strossmayerja častnega člana, da torej razen 50 letnice, ki velja za vse, praznuje ona posebe še to 25 letnico. Ta okoliščina dala je govorniku povod, da je prečital oni prelepi list, s katerim je bil Strossmayer pred 25 leti naznanil čitalnici, da sprejme podeljeno mu častno članstvo, in v katerem razpravlja jasno in navdušeno svoje vedno veljavne nazore o narodnosti, omiki, jeziku in o bodočnosti slovanski. Z največjo pažljivo stjo poslušali so navzoči prevažno razpravo ter so glasno odzivali govorniku, ko je končal svoj govor z navdušenim pozivom, naj Bog živi in ohrani še mnoga leta prevzvišenega vladiko, našo in naših bratov vedno diko. Govorniku so je čestitalo od vseh strani. Nastopil je mešani zbor ter zapel s spremljevanjem glasovira Kuhčevo skladbo „Strossmayer, naša diko.“ Toliko besedo, kolikor petje segalo je poslušalcem tako globoko do srca, da ni nehalo ploskanje, dokler se ni pesem ponovila. Sledil je samospjev „Darilo“ od Nedveda, ki ga je pel g. Kronavetvogl se znano svojo spretnostjo. Občinstvo ga je jako pažljivo poslušalo ter izražalo mu svojo zadovoljnost z glasnim pritrjevanjem. Pevec so je moral vrniti na oder, da je sprejel pohvalo zbranih poslušalcev. Zopet je prišel na vrsto mešani zbor, in sicer „Pozdrav“, ki ga je uglasbil dr. G. Ipavje. Pel se je s tako natančnojo in tako dopadljivo, da se je moral ponoviti. Na obrazil občinstva bila je brati splošna zadovoljnost.

Ako so bili poslušalci z naštetimi točkami sporeda popolnoma zadovoljni, mora se reči, da naslednje točke so jih očarale. Vesela igra „Srce je odkrila“ igrala se je v goriški čitalnici prvič 24. maja 1884 v navzočnosti visokoga slavljence. Iz tega razloga in ker je igra sama na sebi lopa, postavila se je tudi v spored te veselice, v kateri pišamo. Predlo se je začela vršiti, ni menda nikdo pričakoval, da se bo tako vršila, kakor so je; a ko se je končala, je vsakdo rekel, da tako se ni še igralo v čitalnici, da posamezne tako moči smejo nastopiti z zagotovljenim najboljšega vspela v katerem koli gledišči. Največja pohvala donela je gospodični Pavlici-Pavliki, ki je ta večer sama seba prekosila. Njeno naravno čukliško vedenje v govoru in kretanji, v pregibanji in razgovoru, v petji in prašanji pridobilo jej je splošno priznanje, ker je predstavljala stotnikovo unukinjo prav tako, kakor si je je mislil po našem muonji skladatelj, če ne še lepše. Njen glas zveni prijetno in z njim v

soglasji je vsa njena prikazen. Gospočinja Urša je svojo sitno nalogo prav častno izvršila in je žela zasluženo hvalo. Igrala je isto ulogo nže pri prvi predstavi pred štirimi leti enako pohvalno. Stotnik Klavžar je na našem odru znana oseba in zadostuje ime za vsako kritiko. Nadgozdar prikupil se je z zvonečim, krepkim glasom, ki bi se lepo prilagal vsakteremu odru. Njegov sin Kamilo je že zdavnaj prešel iz vrste začelnikov med stalne in izurjene diletante ter je tudi ta večer poslavil svoje ime. Dvospev Kamilov in Paylinkin je občinstvu tako dopadel, da se je moral ponoviti, predno sta igro nadaljevala. Uže med igro slišala so se pogostna pritrjevanja med občinstvom; a ko je bila igra končana, sledilo je tako burno in trajno ploskanje, da so morali priti igralci dvakrat na oder, predno se je odobravanje polglo. Med poslušalci bil je le en glas, da tako dovršeno se ni še igralo v čitalnici. Sledil je še mešani zbor „Na goro“, uglasbil Nedved, in Foersterjev „Venec slovenskih narodnih pesni“ za moški zbor, sopran in alt s spremljevanjem glasovira. Spremljal je g. Mercina in pelo se je s takim vspehom, da eti se morali ponoviti obe točki v splošno veselje navzočih, katerim ni tekla čas pri tako krasni zabavi.

Ko je ponehalo burno ploskanje, ki je veljalo pevcem in njih pevovodji, zapazili smo, da je bila užo 11. ura in vsakdo je skerbel, da bi si priboril kak prostorček v spodnji Marzinijevi dvorani ali pridičnih sobah, kjer je imela začeti domača zabava. V prijazni domači družbi nadaljeval se je pogovor o nicojanski besedi in o slavljenci. Predsednik g. M. Lazar nazdravi slavljencu vladiki Strossmayerju, na kar zazvonijo kozarci in glasni živio! po vsi dvorani. Pevci zapojejo „Strossmayer naša dika“, katero morajo na splošno željo ponoviti. Sledilo je še mnogo pesem in napitnic, med katerimi je bila navdušeno sprejeta posebno ona, ki je veljala čitalničnim „šebelicam“, to je: pevcem in igralcem, ki so napravili čitalničarjem in goriškim Slovencem tako prijeten večer, slavljencu pa tako dostojen izraz spoštovanja in ljubezni.

S to prekrasno besedo pokazala je goriška čitalnica, da ima še vedno krepke koronike in da potrebuje le primernege zunanjege povoda, da se zopet pokaže v svojem najlepšem ovetu in v svoji čili kreposti. S to besedo so pa tudi goriški Slovenci stopili v kolo onih zavednih Slovanov, ki z besedami, darili, častnimi diplomami, izjavami, slavnostnimi spisi in na druge načine slavijo moža, ki je vreden slave, ker si jo je pridobil s svojimi deli, po spričevanju najvišje cerkvene oblasti na zemlji. O vladiki Strossmayerju velja zdaj in bo veljalo vse čase, kar poje pesnik: Ko trombe glas, ko zvon doli Od vrlega moža spomin.

Iz državnege zboru.

Dalje.

Nemški liberalni listi niso nič kaj zadovoljni, da je naš poslanec dr. Tonkli v budgetnem odseku tako ostro prijemal ministra Gautscha in ponavljal resolucijo zastran slovenskih paralelk. Razni listi imajo v tej zadevi obširna poročila, v katerih omenjajo, da je dr. Sturm med Tonklijevem govorom, ki je ministru očital, da je njegova vprašanja kar preskočil, zaklical: „To je uljudno!“ In ko je Tonkli na to opomnil, da je izrazil le svoje prepričanje, čui so se glasovi: „pa malo uljudneje bi bilo bolje“. Že zadnjič je bilo omenjeno, da je bil dr. Tonkli med sobotnim govorom razburjen, ker se ministru še ni zdelo vredno, poslušati ga, in ker je tako nejasno odgovarjal. Sicer pa je imela ostrost dr. Tonklija dober vspeh: minister je izprevidel, da tako ne pojde naprej, in je bil v svojem drugem odgovoru bolj jase.

Dne 12. t. m. je budgetni odsek nadeljeval pravno o šolskem proračunu, in dr. Tonkli je ministru pri industrialnih učilnicah dostojno vprašal, kako je z obrtno šolo in Ljubljani, kedaj se bode ustanovila in s katerim učnim jezikom ter opomnil, da

bi bila strokovna šola v Gorici boljša, ko bi poučevali na nji profesorje srednjih šol in bi bil vodja stalno nastavljen. Enako je opozarjal ministra na strokovno šolo v Marianu in Foglianu.

Minister G a u t s c h je na prvo vprašanje odgovarjal, da se bode v Ljubljani strokovna šola za leseno obrt odprla meseca oktobra; učni jezik bi slovenski, v učnem načrtu pa se bode posrbčelo tudi za poak nemškega jezika. Gledé Gorice ni odgovarjal ničesa, o šoli v Marianu pa je zagotavljal, da se bode vlada primeroma ozirala na njo.

Dne 13. in 14. t. m. obravnaval je budgetni odsek ljudske šole. Dr. T o n k l i spravi je v razgovor ljudsko šolstvo v slovenskih deželah. Omenjal je, da v Trstu se zdaj nimajo šolskega zakona in da se tam kaže razmere od lani niso nič spremenile. V Gorici pa se je obrnilo še na slabše. Goriška nimajo doma poslujočega deželnega šolskega sveta, v katerem razen tega sedita dva šolska nadzornika, ki postavno nimata nobene pravice, pa vendar poročata, vdeležujeta se razprav itd. Ta deželni šolski svet je 14. septembra 1887 sklenil, da ima biti nemščina obligatna učni predmet na vseh ljudskih šolah na Goriškem. Ta sklep je nepostaven, ker učni predmeti so taksoativno naštet v učnem redu, toda nemškega jezika med njimi ni; tudi niso bili poprašani oni, ki šole vzdržujejo in imajo postavno pravico določevati učni jezik in druge jezike, ki naj se učé; sicer pa nemščina na Goriškem ni deželni jezik, ampak sta deželna jezika slovenski in italijanski. Zakon razen tega veleva, da se je treba pri takih določbah držati po zakonu določenih mej. Tak zakon pa je zlasti temeljni zakon, ki veleva, da se nihče ne more siliti k učenju drugega deželnega jezika. Razen tega je treba pomisliti, da je večina šol enorazredna s 6 oddelki, da bi se torej s to določbo veliko časa odtegnilo drugim potrebnijim predmetom. Vpraša torej ministra, hoče li razveljaviti omenjeni protipostavni sklep deželnega šolskega sveta goriškega?

Dalje je omenjal šolskih razmer na Koroškem in dotičnega govora poslanca Klana pri lanskei budgetni razpravi. Razen tega je bilo šolskemu odseku izročeni nad 100 peticij, v katerih prosijo slovenski prebivalci rešitve teh neznosljivih razmer. Zato vpraša ministra, hoče li odpraviti nepostavnosti glede vravnave ljudskih šol na Koroškem?

Gledé šolstva v Gorici se govornik najprej ministru zahvaljuje za 16.000 gl., ki so za zidanje učiteljske pridružitve postavljeni v državni proračun; vendar pa se mu zdi, da je nakupljeni prostor za imenovano poslojpe nepripraven. Zdaj je gimnazija z ljudskimi šolami deskimi vred v enem poslojpi. Po njegovi misli bi bilo prav, ako bi se tukaj prizidal nov del in napravil poseben vhod. Konečno omenja še štipendij za učiteljske pripravnike in pripravnice v Kopru in Gorici, ki zaradi velike revščine isterekega prebivalstva ne zadostujejo. Tudi v tem oziru bi bilo torej treba zdatnejše podpore.

Na ta vprašanja odgovarjal je minister, da je deželni zbor goriški oporekal omenjenemu sklepu deželnega šolskega sveta; vsled tega se je minister obrnil do cesarskega namestnika v Trstu ter od njega zahteval potrebnih pojasnil; ta pojasnila so nedavno došla in reč bo skoraj rešena na podlagi obstoječih zakonov.

Vsled obilnih pritožb, ki so se lani čule v budgetnem odseku in državnem zboru zaradi šolskih razmer na Koroškem, obrnil se je minister do deželnega predsednika na Koroškem ter mu zaukazal reč preiskovati. To se godi in kakor hitro ma dotična poročila dojdejo, bode to zadevo rešil ua podlagi zakonov in po pedagogičnih načelih.

Zaradi prostora za pripravnico v Gorici pravi minister, da je poizvedoval, ko bi bilo mogoče najti ga kje drugje, da se pa to ni posrečilo; štipendije za lstro so že sedaj neprimerno obilne in jih ne more več pomnožiti, ker znašajo 8000 gl., za žensko pripravnico v Gorici pa jih bo povzročal.

To je vse prav lepo, ali vendar nimamo nobene upanja, da bi se zlasti na Koroškem kaj na bolje obrnilo. Ako se zaukazane poizvedbe in preiskave vrše tako, kakor ni pr. v Beličevem, ne bodo imele drugega vspeha, kakor da ostane vac pri starem, ali se pa se hoje ponemčuje, češ, da slovensko prebivalstvo samo to želi. Naši poslanci bodo imeli torej nalogo, te preiskave in poizvedbe pojasnovati in kazati, da se je od teh preiskav le v tem slučaju nadejati kakoga vspeha, ako se vrše po nepristranskem pooblaščenju, ki ga ministerstvo od tod pošlje na Koroško, ne pa po domačih uradnih.

Koroška je našim liberalcem sploh jako pri srči; silno se hoje, da bi tam ne prišli ob svoje gospodstvo. Zato jim ni prav, da se je tudi tam zbudila narodna zavest in se pričelo živahno gibanje zoper nemško-liberalno trinoštvo. Po njih misli so vsa temu krivi le duhovni, ki so prej pomagali, da je na Koroškem vladal tako lep naroden mir. Zdaj pa, rekel ju štajerski poslanec Heilsberg, velika nevarnost preti temu narodnemu miru ravno po duhovnikih, katere sedaj odgojujejo jezuiti. Odkar je dr. Kahn postal škof celovski, ukrenilo se je tudi še več drugih škodljivih reči, zato prosi ministra, ki je ob vsaki minister bogocastja, naj posebno pozornost obrata na omenjene zadeve na Koroškem. Nama je to

prav, in želimo le to, naj se g. minister pri svoji pozornosti strogo drži zakonov, ker potem koroški Slovenci nimajo nič izgubiti, pač pa morajo veliko pridobiti, kar jim samopašnost njih nemških sodeželanov dozda trdozratno odreka. "Sl."

Vincencijeva družba.

Krajni opravični svet družbe sv. Vincencija v Gorici, v katerem so bili leta 1887 č. gg. Oskar baron Somaruga, prof. Julij plem. Kleinmayr, stavbeni nadsvetovalac vitez Baubela, monsignor Jože Marušič in vodja Fran Castelliz, priobčil je te dni v italijanskem in nemškem jeziku družbino letno poročilo za preteklo leto 1887. Ker so ravno letos radi nekaterih neprilic razmere konferenca s slovenskim poslovnim jezikom" odveč žalostno in nima dovolj denarjev v potrošenje tiskanege poročila, podam tu vsem prečestitim delavnim udom, dobrotnikom in podpirateljem naše družbe nekatere natančne podatke. Krajnega opravilnega sveta glavno poročilo pridenem kasneje "Soči". Verhovni svet oskerbljeval je dve družbeni ustanovi, to je: a) oratorij in b) zavod sester sv. Križa. Konferenca sv. Hilarija in sv. Roka z italijanskim poslovnim jezikom imela je a) skerb za uboge omenjenih župnij in b) skerb za dijaški "konvikt", kateremu je bilo v preteklem letu strani italijanskih prebivalcev naše dežele jako zdaten dohod. Italijanski naši sodeželani se zanimajo prav živo v napredek tega zavoda, ki je sedaj v prav dobrem položju. Natančne račune kasneje, ko nam dojde poročilo.

Konferenca sv. Ignacija in sv. Vidasa slovenskim poslovnim jezikom", ki uže četrto leto živi, imela je lansko leto mnogo dela, mnogo žetve ali malo dejanske pripomoči. Radi tega je uže pričetkom leta 1888 klical na pomoč podpisani predsednik. Odbor hotel je uže meseca februarja delovanje svoje skloniti, kajti krog podpirateljev se je mogočno skercil, krog delavnih udov se je prikратil; zgubili smo zapored č. gospode: prof. Kožuha, zasebnika Fabijanija, učit. Lebana, dr. Ferdo Rojca in sedaj radi premeščenja - župnika Goljevščka. Potrebe pa so vedno večje. Podpisani ustanovil je nekako študentovsko kuhinjo dne 1. maja 1885, takrat v ulici sv. Klare, v prostorih (takrat še mladega) "otročkega vrta" ki je imela 4-5 učencev a podpirateljev in delavnih udov vedno več. Male potrebe — mnogo moči! Tako se je s pomočjo Božjo dobro napredovalo. Leta 1887 je pa začelo iti slabo, kajti pomoč je jela pešati, potrebe pa naraščati. Naša "slovenska" konferenca imela je leta 1887. po stari navadi

1) skerb za uboge. Šteli smo tu 10 delavnih udov, katerih število se je koncem leta še za dva skrajšalo. Seje bile so ob petkih. Tu so je posvetovalo in sklepalo ali mnogokrat bili smo tužni, ker se vsled mnogih vabil ni moglo pomnožiti število delavnih udov.

Pri tej priliki pozove podpisani vse one človekoljube, ki jim je mar za tolažbo revnim našim družinam in olajšanje stanja naše slovenske, učee se mladine, da ustopijo v to delalno krdelo. Oglase sprejema podpisani predsednik. Ne bodimo malomarni, da ne pozébe ta, za nas Slovence velovazna konferenca!

Računski sklep za leto 1887 kaže to-le:

Sprejeli:	
1. Ostanek leta 1886	glđ. 89.42
2. Po verhovnem svetu	" 177.64 1/2
3. Podali delavni udje	" 26.80
4. Po posebnih dobrotnikih	" 10.50
5. Izvanredna darila	" 5.—
Skupno glđ. 309.36 1/2	

Izdali:	
1. Veljavnice ubogim za moko, kruh, riž, meso itd.	glđ. 263.90
2. Za najemnico ubogim	" 36.—
3. Pri pogrebu ubogih	" 12.—
4. Za obleko	" 14.50
5. Za določene namene	" 5.—
6. Mali stroški	" 1.45
Skupno glđ. 332.85	

Torej smo na dolgu 23 glđ. 48 1/2 kr. in zavljavnice od 1. januarja do konec marca 44 gl. 50 kr.; skupej torej dolžujemo 67 gl. 98 1/2 kr.

Pomagajmo si torej, kajti ljubezen ni v samih čutih, ona se kaže v dejanji. Komur mogoče in ima kerččansko ljubezen in pravo narodno srce, naj po močeh svojih daruje. Ob enem pa izreka podpisani v imenu odbora vsem dosedanjim dobrotnikom presrečno zahvalo! Bog jim povrni, kar so revežem svojim dobrega storili!

2) Vzdrževala je naša konferenca "študentovsko kuhinjo". Leta 1887 imeli smo po 35 učencev; vsi so se lepo vedli in pridno učili. Jednako število imamo jih tudi sedaj. Prežalostno bi bilo, ko bi jim morali s 1. aprilom ali 1. majem pripomoč svojo odreči ter kuhinjo opustiti! To je v rokah vaših, predragi dobrotniki!

V dobro oskerbljenih prostorih imajo ti mla-

denči od 10. do 3. ure svoje zavetišče, svoje nadzorstvo, svojo jed in vzgojo. Račun kaže za leto 1887 to-le:

Sprejeli:	
1. Ostanek leta 1886	glđ. 30.53
2. Iz pušice delavnih udov	" 65.80
3. Darovi podpirateljev	" 170.20
4. Male vplače nekaterih učencev	" 56.40
Skupno glđ. 322.93	

Izdali:	
1. 5380 porcij veljalo z nadzorstvom leta 1887	glđ. 320.40
2. Šolski pripomočki revnim dijakom	" 15.40
3. Obleka jednemu učencu	" 4.—
4. Učencu za stanovanje	" 8.50
5. Stanovanje od 1. maja 1887 do 1. februarja 1888	" 60.—
6. O. sestram odškodnina od 1. maja 1887 do 5. februarja 1888	" 30.—
7. Mali stroški	" 3.50
Skupaj glđ. 441.80	

Torej dolg "študentovske kuhinje" znaša glđ. 118.87. Ker je slavni deželni zbor dovolil pripomoč 100 glđ., katere pa še nismo dobili, ostajalo bi 18 gl. 87 kr. Če se prišteje še jed, stan, in odškodnina do 1. maja, bilo bi še pridjati blizo 80 gl., torej skupaj blizo 98 gl. 87 kr. dolga.

Take so razmere naše. Slavno občinstvo in posebno oni, ki ljubijo revno slovensko mladino, naj sodijo in previdno ukredujejo! Škoda bi bilo, ko nam bi ta krasna in dobrodejna rožica poginila in to pričetkom pomladi, ko vse klije, poganja in zéne! Pomočki so potrebni in to v kratkem času. Ni nam treba mnogo besedij, da omeđimo srca naših verlih deželanov, ki so morda sami skušali, kako silno da upliva na človeka lakota in revščina. Dobrovoljne doneske, v katere prosí vse prečestite domoljube naš odbor, sprejema mimo podpisanega po dobrohotnosti tudi opravištvo "Soče", via Seminario, št. 10, naš čestiti sodružbenik gospod G. L i k a r, trgovec s papirjem v semenjskih ulicah. Koncem izrekam v imenu odbora, v imenu ubogih in mladih podpiranih presrečno zahvalo vsem delavnim udom, podpirateljem in dobrotnikom. Bog daj, da naša "konferenca" s "študentovsko kuhinjo" ne pojenja!

V Gorici 20. marca 1888.
Julij plem. Kleinmayr
predsednik.

O p o m b a: Hvalo našo vsakemu slovenskemu liatu, ki bi vsaj posnetek tega poročila blagovolil ponatisniti. Mons. Kufel podaril 5 gl. G. Likar, trgovec 2 gl. Bog poživi naslednike!

Dopisi.

V Gorici, 22. marca. (Poročilo bolnišnice vsmiljenih bratov v Gorici.)

Oskrbništvo te bolnišnice je izdalo tudi letos svoje poročilo in sicer za leto 1887. Če primerjamo ta iskaz s poročili prejšnjih let, zasledimo nekatere razlike. Že naslov je zdaj drugačen, ki govori samo "o splošni bolnišnici," "allgemeines Krankenhaus", v tem ko so prejšnjih let pisali obča bolnišnica in norišnica, "allgemeine Kranken- und Irrenanstalt". Prej so imenovali bolnišnico "Krankenstalt" zdaj jo imenujejo Kraukenhaus.

Od kod to ponižanje samih sebe? Od kod ta pohlevnost? Kdaj se je spremenilo vse to in zakaj?

In kar je jako karakteristično, tudi načelnik oskrbnitva, Ivan od Boga Sobel, se v "izkazu" za leto 1887 ne podpisuje več kot "Prior in Oberarzt," ampak je naslov "Oberarzt" ali "nadzdravnik" odpadel popolnoma. Od kod zopet ta ponižnost, katere se v toliko važnih rečeh nikakor ne vjema s tem, da je isti načelnik drugače podpisan z vsami naslovi, ki jih je dosegel, ki pa ne izražajo povišanja na lestvici zdravniških naslovov?

Glede na te bistvene spremembe naslovov zavoda vsmiljenih bratov v Gorici in njegovega oskrbnitva, spremembe v zmislu krčenja in ponižanja se nam pač vpljujejo v spomin dogodki iz prejšnjih let, posebno pa interpelacija in brošura dr. Rojca od l. 1886.

Kdo Goričanov ne vé, da je ravno dr. Rojic navedene naslove poleg drugih strauj v bolnišnici vsmiljenih bratov hudo bilčal kot nepostavne, neumestne, slepivne in škodljive. Kar se je torej spremenilo v zmislu dejanskih razmer, izvršili so na tihoma vsled moralne sile, ki je na inicjativo dr. Rojca javno vplivala in pritiskala do neizogibnih sprememb. Iz tega je razvidno, da vspehi javnih zastopnikov se vendar pokažejo, tudi ko bi jih prekrivali in no hoteli pripoznavati očitno.

No, pa oglejmo si nekoliko zdaj priobčeno poročilo vsmiljenih bratov. Kakor povedano, je iz sporočila razvidno, da je norišnica kot samostalen zavod mahoma odstranjena, in obča bolnišnica obstaja zdaj iz 4 odsekov, namreč medicinskega, blaznega, kirurškega in sifilitičnega oddelka. Umestno je potem vprašati: Zakaj se je odpustila javna norišnica klju-

bu temu, da dežela nima še lastne norišnice? Kām so se odposlali naši blazni iz tukajšnje javne blaznice, katero je oskrbništvu v prejšnjih svojih letnih poročilih z velikimi črkami ljudstvu naglašalo kot "ja vu o"? Saj vendar ni misliti, da bi si bilo usojalo oskrbništvu oni naslov samo da bi slepilo nevedno ljudstvo! Čudno in neprimirno se nam zdi tudi, da nima odsek za blazne lastnega psihijatra, ako je res oddelek s tolikim številom oskrbovalnih duj in niti vsaj lastnega zdravnika, ako je samo opazovalnica. Ali da bi bil ta oddelek samo opazovalnica, ni mogoče misliti, ker je število blaznih za tak observacijski odsek preveliko. Kako velika je ta pomanjkljivost, da ni ne psihijatra, ne zdravnika za blazne, je razvidno iz tega, da so imeli blazni 41.644 oskrbovalnih duj, v tem, ko so imeli ostali 3: medic., kirurg. in sifil. odsek samo 21.454 oskrbovalnih duj in dva zdravnika.

V tem se torej zavod ni še poboljšal kljub strokovnjaški kritiki dr. Rojca in onih imenitnih večakov, ki so se ž njim soglasno izrazili.

Vprašali bi zopet, kako se vjema to z dohodki katere dōnaša preveliko število blaznih z znanostjo in pa z humaniteto, — da ne omenjamo namena, ki ga ima ravno red vsmiljenih bratov? Saj so blazni "tako rekoč tudi ljudje." Če primerjamo število bolnih in blaznih s številom prejšnjih let, vidimo da pada število navadnih bolnikov v tem zavodu, med tem, ko se množi število blaznih, čeravno ni ta zavod javna norišnica ampak, kakor se zdaj sama uklauja resnici, jedino "javna bolnišnica." Od kod je to, da polujjo samo naši blazni tukajšjo bolnišnico, v tem, ko morajo iskati navadni bolniki tržaško bolnišnico?

V poročilu je brati, da je odvisno obiskovanje blaznih jedino od oskrbništvu; z a k a j n e o d z d r a v n i k o v ?

Po sporočilu ponuja oskrbništvu ambulantnim bolnikom cel dan zdravniško pomoč, v tem ko v bolnišnici sami nima nobenega, ne zdravnika, ne psihijatra in ne okulista, ampak samo ranocelnika, ki pa ni za tak posel sposoben. Tako se uči nevedno ljudstvo iskati pomoči, kjer je ni, v tem ko biva v mestu 20 zdravnikov za vsaktero bolniško pomoč.

Iz poročila je tudi razvidno, da oskrbništvu se ni poboljšalo glede na takse za III. razred 370, 40 in 50 kr. Iz minist. odloka od 1. 1876 it. 18950 je namreč določeno poznati, da je taksa za III. razred 70 kr., ker bi ministerstvo ne moglo drugače proglašiti takega zavoda javnim zavodom, in je resnica, da si oskrbništvu doplača primanjkljaj do 70 kr. tudi za domače bolnike iz zapuščen, določenih dežel in korist, s katerimi bi moralo oskrbništvu vzdrževati vsak dan 27 naših bolnikov brezplačno. Iz poročila pa ni niti razvidno, ali oskrbništvu mnogo dohodkov celo ne preostaja, ker ni navedeno koliko oskrbovalnih duj so imeli bolniki III. vrste naše dežele. Zakaj se tega natanko ne pove, da bi prebivalstvo naše dežele vsaj razvidelo do kam sega oskrbništvu v lastni žep, ko razglaša, da je taksa za naše bolnike nižja kot za bolnike drugih dežel.

To so po tem takim še stare napake. Nadjati se je, da se oskrbništvu in poklini faktorji zavedo tudi teh in enakih pomanjkljivosti. Začetek poboljšanja je že storjen, če ne v drugem, vsaj v dveh važnih nastojih. Le naprej takó!

Iz Brd, 15. marca. — "Slovenski jez" poslali je te dni državnemu zboru to-le prošnjo:

Visoka zbornica državnih poslancev!

Ker je šolsko vprašanje s predloženim postavnim načrtom visokospoštovanega državnega poslancev Lichteustein-a prišlo v tok in ker se to gibanje s peticijami nasprotujočih si načeti zelo pospešuje, sklenilo je tudi podpisano društvo v svojem občnem zboru dne 1. marca t. l. z namenom, da bi se to vrenje šolskega vprašanja z dobro rešitvijo končalo, vložiti na visoko zbornico državnih poslancev naslednjo prošnjo:

Gledé na tó, da je državna šolska postava od 25. maja 1868 št. 48 in državna šolska postava od 14. maja 1869 št. 62, po katerih so dane glavne določbe za vredbo ljudskih šol, skoraj dve desetletji v djanski rabi, in da je ta dolgoletna skušnjava pokazala mnoge pomanjkljivosti v teh postavah, valed kojih se ista ne vjemajo z določbami državne temeljne postave od 21. decembra 1868. št. 142;

gledé na tó, da ta državna temeljna postava varuje in brani dva bisera vsakemu človeku prirojenih pravic: vero in narodni jezik, ker ista garantuje v členu XIV. vsakemu polno prostost vere in vesti, v členu XIX. pa nedotakljivo pravo, da se mu varje in goji narodni jezik, ter da se vsled tega po deželah, v katerih več narodov prebiva, javna učilišča tako vrediti morajo, da vsaki teh narodov, ne da bi mu bila sila učiti se drugega deželnega jezika, vse za omiko potrebne pomočke v svojem lastnem jeziku prejmo;

gledé na tó, da velja ta državna temeljna postava tudi za šolsko mladino, katerej je po občnem državljanskem zakoniku v §§. 16 in 21 zastavljeno posebno varstvo postav, ne samo gledé premoženja, ampak tudi gledé prirojenih pravic;

gledé na tó, da tam določbam državnih temeljnih postav nasprotujejo določbe v zgoraj navedenih državnih šolskih postavah s katerimi je dovoljeno šolskim oblastnjim ne samo določevati podučni jezik v ljudskih šolah (§. 6 državne postave od 14. maja 1869) ampak tudi mešati otroke raznih vér v eno šolo (§. 2 iste postave) ter nastavljati katoliški šolski mladini učitelje drugega veroizpovedanja (§. 6 državne postave od 25. maja 1868);

gledé na vse tó prosí podpisani odbor visoko zboru državnih poslancev, naj visoko-ista blagovoli sestaviti tako državno šolsko postavo, ki bo de, ne samo vero branila šolski mladini ter konfesionalne šole upoljajala, ampak tudi v zmyslu članka XIX. državne temeljne postave od 21. decembra 1867 št. 142 izrečno določila, da mora biti materni jezik šolske mladine podučni jezik v vsaki ljudski šoli, ter da se morajo v ta namen v vsako šolo le otroci iste narodnosti vsolati in nastavljati le učitelji vešči njih maternega jezika.

Biljana, dne 12. marca 1888.

Odbor kat.-polit.-narod. društva "Slovenski jez v Brdih".

Prav tako! Kar se tirja za biser vere, to naj se tirja tudi za biser maternega jezika! Prod mora otrok jezik znati in govoriti, potem se le verskih resnic učiti se! Groza me stresa, ko se spominjam, kako so nas trpinčili nekdanj v malih šolah z nemškim katekizmom.

Iz Kobarida, 19. marcija. (Izv. dop.) (Strossmayer častni član in romanjo v Rim). Tudi naša občina je stopila v krog najzavednejših občin na "Slovenskem, kajti tudi ona si je soglasno izvolila jugoslovansko Diko, preuzvišenega gospoda Josipa Jurija Strossmayerja, svojim častnim občanom. Možje kobaridski pokazali so s tem činom, da se jasno zavedajo svoje narodnosti in da znajo ceniti za tužno Jugoslavijo zaslužne možé, med katerimi je najevetlejša zvezda novi častni občan kobaridski. Slava zavednim Kobaridčanom!

Lepa priloznost so ponuja, prihodajim kobaridskim potovalcem v Rim, da tudi osebno spoznajo svojega novega občana. Ako Slovenci ne pojdemo v Rim s svojim vlakom in da ne pojdemo doli kakor Slovenci, takó pojdemo pod zastavo "naše Dike" — Strossmayerja. Ako pa pridemo do Rima ločeni od drugih Slovencev in Hrvatov, takó glejmo, da se združimo v Rimu vsi Slovenci in Hrvati in da nas vse skup predstavi slavni naš Strossmayer sv. Očetu. Žalostno bi bilo, če bi sv. Oče ne izvedel, da smo tudi Slovenci teklj v Rim, da vidimo in prejmemo blagoslov od Njih Svetosti.

Politični razgled.

Državni zbor ima danes zadnjo sejo pred velikonočnimi prazniki; potem prestane do 7. dne aprila. Poslednje dni je sprejel postavo o učiteljih verouka in dovolil je sodnijsko postopati proti poslancu Schönererju zaradi razgrajanja z mladino po mestu.

Iz članka o državnem zboru uvidimo, da minister Gautsch vendar ni tako trd, da bi ga nič ne zmaknilo; le prave volje, vzajemnosti in poguma treba našim poslancem, da stanovitno zahtevajo, kar nam postavno tiče, pa bode Gautsch spolnil, ali pa šel za Conradom. Gotovo se še vsakdo dobro spominja, da je bil naš poslanec dr. vitez Tonkli prejšnjega ministra Conrada malo pred odstopom ravno tako resno prejel, kot je prejemal v poslednjih sejah državnega zbora ministra Gautscha; tako treba tudi dalje prejemati — Slovenski poslanci so menda vže sklenili, da bodo še pred proračunsko debato zahtevali od Gautscha jasnega odgovora ob osnovni naših šol in potem z ozirom na odgovor postopali. Tako je prav!

Državni vojni minister grof Bylandt-Rheidt je po 12letnem službovanju vsled svoje prošnje radi bolehnosti umirovljen. Na njegovo mesto je imenovan Nižje - Avstriski poveljnik baron Al. Bauer.

Italijanske vojake v Abisinji čaka huda borba; njih nasprotnik ima petkrat toliko vojakov in jih bo z vso silo napadel, kakor hitro se pomaknejo naprej.

Francoska vlada je vpokojila glasovitega generala Boulangerja, ker se je preveč samovoljno ponašal. Mož ima vse bolj gorke Francoze za sabo in je zelo nevaren republikni in Nemčiji.

Domače in razne vesti.

Gospod dr. vitez Tonkli je prišel v sredo z Dunaja in ostane doma do zasedanja državnega zbora po velikonoči. To na znanje onim, ki žele njegovega sveta in pomoči.

Za otroški vrt daroval Slovan 62 kr.

Goriška čitalnica priredi na velikonočni pondeljek v svoji dvorani veliko besedo, pri kateri se boste predstavljali veseli igri "Plavaj ali vtonej" in pa na muogotrasko zahtevanje, "Srečje odkrila"; dalje so v program uvrščeni prelepi moški in mešani zbori pa spevoprizor "Advokate". Vstopnina za ude in neude 30 kr.; sedež 10 kr. Čisti dohodek je odmenjen za nagrobni spominjek rajnkemu nepozabnemu pevovodji Antonu Hribar-ju. Začetek ob 7 $\frac{1}{2}$ uri zvečer.

Ker je imel blagi rajniki mnogo prijateljev in častilcev v mestu in po deželi, nadejati se je prav obilne vdeležbe.

Častno diploma za prevzviš. in promil. gosp. biskupa Strossmayerja zlatomašnika, katero je poslal "Slov. jez" 17. t. m. v Djakovar; izdelal je jako lično naš rojak iz Idrije, gospod Janez Fajgelj v Gorici (Riva Corno h. št. 17.)

Odbor vinorejskega in sadjarskega društva briskega je sklenil v seji dne 22. februarja tekočega leta, naj se skliče občni zbor na oščino nedelje ob 4. popoldne.

Zarad važnih uzrokov pa je predsedništvo porazumljeno z nekaterimi odborniki in mnogimi vdi sklenilo, naj bode občni zbor dne drugo nedeljo po velikej noči. Dnevni red in ura naznani se v šoli o svojim časi.

Za predsednika: podpredsednik Andrej Figej.

Na gospoda Vekoslava Spinčiča, velečenjenega c. k. profesorja v našej Gorici, slavnega prvoboritelja za teptana práva istrskih Slovanov in bivšega c. k. okr. šolskega nadzornika za koprski in vološki okraj, beramo vže v nekotikih številkih vrle "Naše Slove" prav mnogo poslanic v vezani in nezvezani besedi, kjer vsi istrski slovanski stanovi, korporacije in posamezniki izražajo svoje globoko žalost radi njegove izgube. — Goričani smo ob tem uverjeni da nesreče ni brez sreče — Gospod dr. Kos je izvrsten, srečni smo pa, da smo namesto njega dobili g. Spinčiča. Takih potrebujemo!

"Brainc društvo" v Kozani priredi dne 2 aprila t. l. "Besedo" v g. Franc Debenjakovi dvorani. Spored: 1. Pozdrav. — 2. Petje: Slovenski svet, ti si krasán — Volarič, moški zbor. — 3. Petje: Bled — Carli, mešani zbor. — 4. Deklamacija: Turki na Slevnici, Stritar. — 5. Od železne ceste — Volarič, sopran in bariton solo, zbori in klavir. — 6. Odeček — podoba iz življenja, Stritar. — 7. Petje: Cigani — Vogl, moški zbor s tenor-solom. — 8. Krojač Fips — burka v enem dejanju. — 9. Petje: Domovini — Vilhar, mešani zbor. — 10. Petje: U naravi — Eisenhuth, šaljivi moški zbor. — Po besedi tombola in domača zabava. Začetek ob 5. uri pop. Vstopnina udom 10 kr., neudom 20 kr., sedež 10 kr. — K mnogobrojni udeležbi vljudno vabi Odbor.

Slovensko pevsko društvo na Danaji priredi v nedeljo 25. marca t. l. v dvorani dunajskega glasbenega zavoda (Kleiner Musikvereinssaal) svoj postni koncert pod vodstvom pevovodje g. A. A. Buchte. Vspored je sledeč: 1. Havlas V. "Fajta bračo" srbski zbor. 2. Poordl K. "Trejstik narodnih pisni" — za bariton-solo in mešani zbor s spremljevanjem na glasoviru (bariton-solo poje g. Ladislav Srpek — sopran-solo g. Julia Stiebler-jeva). 3. a) Chopin F. Andante spianato u polonaise Es-d op. 22. za glasovir u spremljevanju drugega glasovira — igra 13 letna gospica Noemi Liriček-ova pl. Samokova; na 2. glasovir igra g. prof. Schmitt b) Alabijev "Solovej" — g. Napravnik Fantazija na slovenske pesni. 4. Paukner: Ruske narodne pesni za tri ženske glase s spremljevanjem na glasoviru: sopran-solo: gospodična Leop. Freund-ova — alt-solo Slovenska gospica Karolina Kolbec-ova. 5. Malat: "Maje" zbor za moške-glasove. 6. Iv. pl. Zajc: Pesni — poje gospica Daniela Zečičeva. 7. Rubinstein Ant.: Sonata za cello in piano. g. g. prof. Reinhold in Humer in gospodična Klodilda Brunawik de Korompa. 8. Förster Ant.: Venec Vodnikovih in na njega zloženih pesnij — poje mešani zbor s spremljevanjem na glasovir. Vspored je vseskozi slovansk. Vstopnice dobé se pri g. L. Bouchat-u I. Tiefér Graben 9. — Začetek točno $\frac{1}{2}$ 8. uri zvečer.

Iskrice življenja. Solnce še ni zašlo, ako se je akirilo za oblake. Tudi sreča naša še ni za vselej uginila, ako se mislino nesrečne.

Solza tūznega srca je šestkrat kápiljica, skozi katero človek še je zagleda živico prihodnjega življenja.

„Grešiti je človeško“, izgovarja se vsak, ki je grešil; če pa greši bližnji tvoj, takoj je ogenj v strohi.

Od Boga izvira edinost, od vruga prepir. Zakaj neki to? — Bog je en sam, vragov pa mnogo.

Kakor se prikažejo zvezde še-le kedar noč nastopi, takó se še-le v nesreči razodeva človeka prava vrednost.

Ne tisti, ki domovino ljubi v sreči, je pravi njen prijatelj; ampak tisti, ki ji zvest ostane v nadlogah!
Za vse iméj roko na sroci,
Za enega le srce na roki.

Največja zaloga norimberškega drobnega blaga in semen ima g. A. Potacky v Gorici sredi Raštela. Ker je g. Potacky Slovincem jako prijazen in upamo, da tudi cen ne bo preveč napejal, priporočamo ga našim rojakom.

ODGOVOR.

Onim, ki so nam pisale o objavljeni službi v „Soči“ in drugim, ki se znabiti zanimajo za to službo, ne moremo pisмено odgovarjati; priti moraje k opravištvu „Soče“, ako hočejo kaj več izvedeti. Tu jim omenimo le to, da objavljena služba ni v Gorici. Opravištvu „Soče“.

NAZNANILO.

Lična moja prodajalnica v gosposkih ulicah št. 15 preskrbljena je obilao z vsakovrstnimi obuvali za gospode, gospe in otroke in je združena s čevljarsko delavnico, ki sprejema vsakovrstna čevljarska dela in popravila po tako nizki ceni, da se ni bati tekmecev.

Miha Mozetič.

V pisarni Seitz-ove tiskarne nasproti semenišča v Gorici prodaja se po znižani ceni — za 1 gl. 30 kr.

VELIKI TEDEN

IN

VELIKA NOČ,

spisaj prof. Andrej Marušič.

Knjiga se pošilja tudi po pošti na povzetje. Kdor pa denar uže z naročilom vred pošlje, naj pridene še 10 kr. za vozni list.

Franca „čisti hitro in gotovo.“
professor Karl pl. Braun na Dunaji.
Jožefa ne uzrokuje nikakih težav
professor pl. Bamberger na Dunaji.
Grenki „dela bolj uspešno, ko
druge grenke vode.“
Vrelec Professor Leidesdorf na Dunaji.

Zahteva naj se vedno in razločno: **FRANCA JOŽEFA GRENKI VRELEC.** Zaloge povsod. V Gorici: lekar gosp. Cristofolletti, in A. Seppenhofer. Razpošilja se iz Budapešte.

Bicikli in tricikli iz prvih angleških tovarov
H. Bock-a na Dunaji. III. Hauptstrasse št. 72.
Ceniki se dopošiljajo brezplačno.

Razprodaja smrekovih sadik.

V c. k. osredni drevesnici pod rožnikom pri Ljubljani razproda se okoli 2 milijona tri letnih smrekovih sadik v skupinah po tisoč kosov, katerih vsaki stane z zavijanjem vred 2 goldinarja.

Naročila proti vplačilu zneska sprejema c. k. deželno gozdno nadzorništvo v Ljubljani do

10. aprila 1888.

C. k. deželno gozdarsko nadzorstvo
za Kranjsko.

OZNANILO.

Znani malar Josip Comuzzi, ki je bil oslavljen na več razstavah in je izvrsten za malarije po cerkvah na steno in na platno in za popravke ter zboljšanje istih itd., odprl je svojo delavnico na trgu sv. Antona št. 7 v Gorici.

Pohvalna spričala, ki jih je prejel za svoja dela, in mnogoštevilna njegova dosežanja dela sama priporočajo ga prijateljem lepih in resnih olepšalnih malarij, osobito za cerkve.

Teodor Slabanja,

srebrar v Gorici,

ulice Morelli št. 17,

se priporoča velečastiti duhovščini za izdelovanje cerkvenih potrebnosti najnovejše oblike, namreč:

Monstranc, kelihov, ciborijev, svetilnic, svečnikov itd. itd., po najnižji ceni.

Tudi se pri njem stara cerkvena priprava v oganju pozlati, posrebrni in popravi.

Na blagovoljna vprašanje radovoljno odgovarja in pošlje vsako blago dobro spravljeno in poštno prosto.

KMETOVALEC

je edini slovenski, gospodarski list s podobami, ki izhaja dvakrat na mesec na celi polji in prinaša poljedelsko, živinarske, vinarske in druge članke, gospodarske novice ter daje naročnikom svojim dobre gospodarske svete. „Kmetovalec“ stoji na leto 2 gl., za gg. učitelje in knjižnice ljudskih šol pa le 1 gl. Naročniki, ki vstopijo med letom, dobe vse izšle številke tistega letnika.

KMETOVALEC.

VRTNAR

je list s podobami, ki prinaša sadjarske in sploh vrtnarske članke in izhaja dvakrat na mesec. „Vrtnarja“ dobe naročniki „Kmetovalca“ zastopaj.

St. 148.

Razpis dražbe.

Po sklepu c. k. pomnoženega okrajnega šolskega sveta zidati je novo šolsko hišo na St. Viškigori.

Odda se to delo dne 7. aprila t. l. po dražbi pri podpisnem uradu ob 11. uri predpoludne. Stroški so preudarjeni na 4774 gl. 57 kr.

Dotični načert, preudarek in pogoji so razpoloženi v tukajšnji uradnji do dneva dražbe.

C. k. okrajni šolski svet v Tolminu,
dne 16. marca 1888.

MARTIN POVERAJ,
civilski in vojaški krojač.

BOGATA ZALOGA

VSAKOVRSSTNEGA SUKNA

ter

izdelanih suknenih oblek

in sicer po naslednjih cenah:

spomladanske in letne obleke od gl. 8 napej	
„ „ jopiče „ „ 4.50 „	
„ „ hlače „ „ 2.50 „	
„ „ suknje „ „ 9.— „	
salonska obleka „ „ 25.— „	
obleke za deklice in dečke „ „ 1.30 „	
plašči za dom in za dež „ „ 9.— „	

Naročila se po želji izveršujejo po najnovšem kroju za vsak stan in po poštenu ceni.

Uzorec se pošiljajo po zahtevanju na ogled.

V Gorici, na Travniku, nasproti vojašnici.

MARIJACELJSKE KAPLJICE

so izvrstno zdravilo za vse želodčne bolezni; nepresegljivo zdravilo so ob slabej slasti do jedi, slabem vzduhu, napenjanji, kislem zdrigovanji, zvijanji po trebuhu, prehlajenji želodca, zgagi, nabiranji skamenelca, za odpravo preobilne žleme, bledice, gnjusi in riganja, glavobola od želodca, želodčevega krča, je proti otrjenja in zagati, preobjedi in prenapitji, glistam, boleznim na vranici, jetrah in zlati žili.

Cena male steklenice z naznanilom uporabe je 35, večje pa 60 kr. Osrednja razpošiljavnica je v Kromerizah.

Marijacejske kapljice niso skrivno zdravilo. Njih sostanski deli so naznanjeni na listku o njih uporabi.

Prave Marijacejske kaplje so dobo skorej v vsch lekarnah v ovitku z rdečo znamko zgornje podobe zalepljenom.

V Gorici jih imajo lekarni Gironcoli, Cristofolletti, Kürner in Pontoni; v Sežani pa Philip Ritschel.

Svojim prijateljem, znancem in rojakom

naznanjam, da dobo pri meni vso papirnato in pisarsko robo prav tako dobro in po tistej ceni, kot pri drugih trgovcih; zato se priporočujem, da bi po svojej previdnosti dobrohotno zahajali k meni kupovat.

GAŠPAR LIKAR, trgovec

v Gorici, Semeniške ulice, h. št. 10.